

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อีแมทิลกับความรู้ เรื่องสิ่งแวดลอม
ของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน
สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่ง เป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ได้แก่

- 1.1 การใช้อีแมทิล
- 1.2 ความรู้ เรื่องสิ่งแวดลอม
- 1.3 ลักษณะทางประชากร

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

- 1.1 การหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อีแมทิลกับความรู้เรื่อง
สิ่งแวดลอม
- 1.2 การหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับความรู้เรื่อง
สิ่งแวดลอม
- 1.3 การหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อีแมทิลกับความรู้เรื่อง
สิ่งแวดลอม เมื่อควบคุมระดับการศึกษา
- 1.4 การหาลำดับความสำคัญของตัวแปรที่สามารถใช้เป็นดัชนีอธิบาย
ความรู้เรื่องสิ่งแวดลอม

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

- 1.1 การใช้อีแมทิล หมายถึงการอ่านหนังสือพิมพ์ และการดูโทรทัศน์
ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระของการวิจัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ในเรื่องการอ่านหนังสือพิมพ์ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่อ่านหนังสือพิมพ์ (จำนวน 286 คน หรือร้อยละ 95.3) มีประชาชนเพียงส่วนน้อยที่ไม่อ่านหนังสือพิมพ์เลย (จำนวน 14 คน หรือร้อยละ 4.7)

1.1.1 การอ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจง หมายถึง ความบ่อยครั้งในการอ่านเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม เมื่อจำแนกตามระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่เคยอ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดปรากฏผลตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของประชาชนที่อ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจง

การอ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจง	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	72	25.4
มาก	63	22.2
ปานกลาง	96	33.8
น้อย	33	11.6
ไม่เคยอ่าน	20	7.0
รวม	284	100.0

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่าประชาชน 1 ใน 3 อ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจงในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ระดับมากที่สุด (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 15 ภาคผนวก ก)

1.1.2 การอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไป หมายถึง ความบ่อยครั้งในการอ่านเนื้อหาไม่ว่าจะเกี่ยวกับเรื่องใดก็ตาม เมื่อจำแนกตามระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามเกณฑ์ที่กำหนด ปรากฏผลตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของประชาชนที่อ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไป

การอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	130	46.1
มาก	26	9.2
ปานกลาง	84	29.8
น้อย	38	13.5
น้อยที่สุด	4	1.4
รวม	282	100.0

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่าประชาชนเกือบครึ่งหนึ่งอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไปในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ระดับปานกลาง (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 16 ภาคผนวก ก)

สำหรับประเภทของข่าวสารที่ประชาชนอ่านเป็นประจำบ้างและไม่อ่านเลย แสดงในรูปของค่าเฉลี่ย ปรากฏผลตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยในการอ่านข่าวสารประเภทต่าง ๆ ของประชาชน

ประเภทของข่าวสาร	ค่าเฉลี่ยในการอ่าน(\bar{X}) (มีช่วงคะแนน 0-2)	จำนวนรวม(N)
ข่าวหน้าหนึ่ง	1.79	276
ข่าวต่างประเทศ	1.21	262
บทบรรณาธิการ บทความ และบทวิจารณ์แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ	1.13	252
การวิเคราะห์ข่าว	1.23	256
สารคดี	1.09	244
ข่าวสังคม	1.07	252

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ประเภทของข่าวสาร	ค่าเฉลี่ยในการอ่าน (\bar{X}) (มีช่วงคะแนน 0-2)	จำนวนรวม(N)
ข่าวการศึกษา	1.00	252
ข่าวเศรษฐกิจ	1.13	255
ข่าวสตรี	.78	237
ข่าวบันเทิง	1.30	262
คอลัมน์ตอบปัญหา	.86	227

2 = อ่านเป็นประจำ 1 = อ่านบ้าง 0 = ไม่อ่านเลย

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ประชาชน อ่านข่าวหน้าหนึ่ง มากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.79) รองลงมาเป็นข่าวบันเทิง และการวิเคราะห์ข่าว (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.30 และ 1.23 ตามลำดับ) ส่วนข่าวสตรี ประชาชนอ่านน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ .78) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 17 ภาคผนวก ก.)

ในการสำรวจวัตถุประสงค์ของการอ่านหนังสือพิมพ์ หรือ อ่านเพื่ออะไรนั้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่อ่านหนังสือพิมพ์ เพื่อต้องการทราบข่าวสาร (จำนวน 246 คน หรือร้อยละ 86.0) รองลงมาเพื่อแสวงหาความรู้ และเพื่อต้องการพักผ่อน (จำนวน 148 คนหรือร้อยละ 51.7 และจำนวน 82 คนหรือร้อยละ 28.7 ตามลำดับ) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 18 ภาคผนวก ก.)

หนังสือพิมพ์ที่ประชาชนชอบอ่านมากที่สุด ได้แก่ หนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ (จำนวน 182 คนหรือร้อยละ 63.6) รองลงมาได้แก่ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และหนังสือพิมพ์มติชน (จำนวน 56 คนหรือร้อยละ 19.6 และจำนวน 38 คนหรือร้อยละ 13.3 ตามลำดับ) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 19 ภาคผนวก ก.)

ประชาชนส่วนใหญ่ไม่รับหนังสือพิมพ์ (จำนวน 200 คนหรือร้อยละ 69.9) มีบางส่วนที่รับเป็นประจำ (จำนวน 86 คนหรือร้อยละ 30.1) และหนังสือพิมพ์ที่รับเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (จำนวน 50 คนหรือร้อยละ 58.1) รองลงมาได้แก่ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ (จำนวน 12 คนหรือร้อยละ 13.9) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 21 ภาคผนวก ก.)

สำหรับคำถามที่ว่า ได้รับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมจากการอ่านหนังสือพิมพ์มากน้อยเพียงใดนั้น ประชาชนส่วนใหญ่กล่าวว่า ได้รับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง และระดับมาก ตามลำดับ (จำนวน 221 คนหรือร้อยละ 79.8) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 22 ภาคผนวก ก.)

ในเรื่องการดูโทรทัศน์ พบว่า ประชาชนเกือบทั้งหมด ดูโทรทัศน์ (จำนวน 299 คน หรือร้อยละ 99.7) มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ดูโทรทัศน์เลย (จำนวน 1 คนหรือร้อยละ 0.3)

1.1.3 การดูโทรทัศน์แบบเจาะจง หมายถึง ความบ่อยครั้งในการดูเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม เมื่อจำแนกตามระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่เคยดู ตามเกณฑ์ที่กำหนดปรากฏผลตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของประชาชนที่ดูโทรทัศน์แบบเจาะจง

การดูโทรทัศน์แบบเจาะจง	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	84	28.2
มาก	83	27.8
ปานกลาง	89	29.9
น้อย	24	8.1
ไม่เคยดู	18	6.0
รวม	298	100.0

จากตารางที่ 4 จะเห็นว่าประชาชนเกือบ 1 ใน 3 ดูโทรทัศน์แบบ
เจาะจงในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ระดับมากที่สุด (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน
ตารางที่ 24 ภาคผนวก ก)

1.1.4 การดูโทรทัศน์แบบทั่วไป หมายถึง ความบ่อยครั้งในการดูเนื้อหา
ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเรื่องใดก็ตาม เมื่อจำแนกตามระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด
ตามเกณฑ์ที่กำหนด ปรากฏผลตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของประชาชนที่ดูโทรทัศน์แบบทั่วไป

การดูโทรทัศน์แบบทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	215	72.4
มาก	38	12.8
ปานกลาง	33	11.1
น้อย	9	3.0
น้อยที่สุด	2	.7
รวม	297	100.0

จากตารางที่ 5 จะเห็นว่าประชาชนส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์แบบทั่วไป
ในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ระดับมาก (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 25
ภาคผนวก ก)

สำหรับประเภทของข่าวสารที่ประชาชนดูเป็นประจำ ดูบ้างและ
ไม่ดูเลย แสดงในรูปของค่าเฉลี่ย ปรากฏผลตามตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยในการดูข่าวสารประเภทต่าง ๆ ของประชาชน

ประเภทของข่าวสาร	ค่าเฉลี่ยในการดู (\bar{X}) (มีช่วงคะแนน 0-2)	จำนวนรวม (N)
ข่าว วิเคราะห์ข่าว	1.57	293
สารคดี เกร็ดความรู้	1.17	272
บันเทิง (ดนตรี ละคร ภาพยนตร์ เกมโชว์)	1.52	289
รายการเพื่อการศึกษา	.85	261
รายการกีฬา	1.35	279
รายการแม่บ้าน สตรี	.67	258
รายการเด็ก การ์ตูน	.97	264

2 = ดูเป็นประจำ 1 = ดูบ้าง 0 = ไม่ดูเลย

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ประชาชนดูรายการข่าว และวิเคราะห์ข่าวมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.57) รองลงมาเป็นรายการบันเทิงและรายการกีฬา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.52 และ 1.35 ตามลำดับ) ส่วนรายการแม่บ้าน สตรี ประชาชนดูน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ .67) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 26 ภาคผนวก ก.)

ในการสำรวจวัตถุประสงค์ของการดูโทรทัศน์ หรือดูเพื่ออะไร นั้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์เพื่อต้องการทราบข่าวสาร (จำนวน 214 คนหรือร้อยละ 71.6) รองลงมาเพื่อต้องการพักผ่อนและเพื่อต้องการแสวงหาความรู้ (จำนวน 205 คนหรือร้อยละ 68.6 และจำนวน 139 คนหรือร้อยละ 46.5 ตามลำดับ) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 27 ภาคผนวก ก.)

ขณะที่ดูโทรทัศน์ ประชาชนส่วนใหญ่ทำกิจกรรมอื่น ๆ ไปด้วย ได้แก่คุยกับคนอื่นเกี่ยวกับรายการที่กำลังดู รับประทานอาหาร คุยกับคนอื่นเรื่องกีฬา

อ่านหนังสือ และทำงานต่าง ๆ (จำนวน 206 คนหรือร้อยละ 69.8) มีประชาชน ส่วนน้อยที่ดูโทรทัศน์อย่างเดียวไม่ได้ทำอย่างอื่น (จำนวน 89 คนหรือร้อยละ 30.2) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 28 ภาคผนวก ก.)

สำหรับคำถามที่ว่าได้รับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมจากการดูโทรทัศน์มากนักน้อยเพียงใดนั้น ประชาชนส่วนใหญ่ กล่าวว่า ได้รับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมในระดับมาก และระดับปานกลางตามลำดับ (จำนวน 211 คนหรือร้อยละ 71.5) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 29 ภาคผนวก ก.)

1.2 ความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม หมายถึงความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางชีวกายภาพ ซึ่งเป็นตัวแปรตามของการวิจัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ช่วงคะแนนความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมของประชาชนอยู่ระหว่าง 0-10 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.210 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.178 เมื่อจำแนกตามระดับสูง ปานกลาง และต่ำ ตามเกณฑ์ที่กำหนด ปรากฏผลตามตารางที่ 7 ดังนี้

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของประชาชนที่มีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมระดับต่าง ๆ

ความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม	จำนวน	ร้อยละ
สูง	97	32.3
ปานกลาง	141	47.0
ต่ำ	62	20.7
รวม	300	100.0

จากตาราง จะเห็นว่า ประชาชนเกือบครึ่งหนึ่งมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ระดับสูง และระดับต่ำ ตามลำดับ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 30 ภาคผนวก ก.)

1.3 ลักษณะทางประชากร ได้แก่ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ อายุ และเพศ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1.3.1 ระดับการศึกษา หมายถึงระดับการศึกษาของประชาชนที่สำเร็จจากสถานการศึกษาซึ่งเป็นตัวแปรคุมของการวิจัย เมื่อจำแนกตามระดับสูง ปานกลาง และต่ำ ตามเกณฑ์ที่กำหนด ปรากฏผลตามตารางที่ 8 ดังนี้

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่าง ๆ

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
สูง	88	33.2
ปานกลาง	141	53.2
ต่ำ	36	13.6
รวม	265	100.0

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่าประชาชนเกินครึ่งหนึ่งมีระดับการศึกษานานกลาง รองลงมาได้แก่ระดับการศึกษาสูง และระดับการศึกษาค่ำ ตามลำดับ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน ตารางที่ 31 ภาคผนวก ก.)

1.3.2 อาชีพ สรุปได้ว่าประชาชนประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทและวิชาชีพต่าง ๆ มากที่สุด (จำนวน 121 คนหรือร้อยละ 40.6) รองลงมาประกอบกิจการส่วนตัว เช่นค้าขาย (จำนวน 70 คนหรือร้อยละ 23.5) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน ตารางที่ 32 ภาคผนวก ก.)

1.3.3 รายได้ ประชาชนมีรายได้ระหว่าง 2,501 -3,500 บาทต่อเดือน มากที่สุด (จำนวน 85 คนหรือร้อยละ 29.9) รองลงมามีรายได้ต่ำกว่า 2,500 บาทต่อเดือน และมีรายได้สูงกว่า 5,501 บาทต่อเดือน (จำนวน 84 คนหรือร้อยละ 29.6 และจำนวน 49 คนหรือร้อยละ 17.3 ตามลำดับ) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน ตารางที่ 33 ภาคผนวก ก.)

1.3.4 อายุ ประชาชนมีอายุระหว่าง 15-25 ปีมากที่สุด (จำนวน 115 คนหรือร้อยละ 38.6) รองลงมามีอายุระหว่าง 26-35 ปี (จำนวน 108 คนหรือร้อยละ 36.2) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 34 ภาคผนวก ก.)

1.3.5 เพศ ประชาชนเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย (จำนวน 161 คนหรือร้อยละ 55.7 และจำนวน 128 คนหรือร้อยละ 44.3 ตามลำดับ) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 35 ภาคผนวก ก.)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

2.1 การหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อีแมลล์กับความรู้อะไรเรื่องสิ่งแวดล้อมปรากฏผลตามตารางที่ 9 ดังนี้

ตารางที่ 9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันระหว่างการใช้อีแมลล์กับความรู้อะไรเรื่องสิ่งแวดล้อม

ตัวแปร	ความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม
<u>การใช้อีแมลล์</u>	
การอ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจง	.45 ***
การอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไป	.27 ***
การดูโทรทัศน์แบบเจาะจง	.47 ***
การดูโทรทัศน์แบบทั่วไป	.14 **

***P < .001

**P < .01

จากตารางที่ 9 แสดงว่า

2.1.1 การอ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้อะไรเรื่องสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตามสมมติฐาน

ข้อ 1

2.1.2 การอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไปมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ
ความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตาม
สมมติฐานข้อ 2

ดังนั้น กล่าวได้ว่าประชาชนที่อ่านหนังสือพิมพ์ไม่ว่าจะเป็น
แบบเจาะจงหรือแบบทั่วไปมาก จะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมสูง ในทางตรงกันข้าม
ประชาชนที่อ่านน้อยจะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมต่ำ

2.1.3 การดูโทรทัศน์แบบเจาะจงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้
เรื่องสิ่งแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3

2.1.4 การดูโทรทัศน์แบบทั่วไปมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้เรื่อง
สิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 4

ดังนั้น กล่าวได้ว่าประชาชนที่ดูโทรทัศน์ไม่ว่าจะเป็นแบบ
เจาะจงหรือแบบทั่วไปมาก จะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมสูง ในทางตรงกันข้ามประชาชน
ที่ดูน้อย จะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมต่ำ

อย่างไรก็ตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์
แบบทั่วไปกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมมีค่าต่ำ ดังนั้นความสัมพันธ์ตามที่กล่าวแล้ว จึง
เป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในตารางที่ 9
โดยใช้สถิติ t' (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 91-93) พบว่า

2.1.5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอ่านหนังสือพิมพ์แบบ
เจาะจงกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม (.45) แยกต่างจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง
การอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไปกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม (.27) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 ($t = 3.051$) นั่นคือการอ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจงมีความสัมพันธ์เชิง
บวกกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมสูงกว่าการอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไป

ดังนั้นกล่าวได้ว่า การอ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจงจะมีผลต่อความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมมากกว่าการอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไป

2.1.6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์แบบเจาะจงกับความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อม (.47) แตกต่างจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์แบบทั่วไปกับความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อม (.14) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 6.2516$) นั่นคือ การดูโทรทัศน์แบบเจาะจงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อมสูงกว่าการดูโทรทัศน์แบบทั่วไป

ดังนั้นกล่าวได้ว่า การดูโทรทัศน์แบบเจาะจงจะมีผลต่อความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมมากกว่าการดูโทรทัศน์แบบทั่วไป

2.2 การหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อมปรากฏผลตามตารางที่ 10 ดังนี้

ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างระดับการศึกษากับความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อม

ตัวแปร

ความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อม

ระดับการศึกษา

.42 ***

*** $p < .001$

จากตารางที่ 10 แสดงว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 5

ดังนั้นกล่าวได้ว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อมสูง ในทางตรงข้าม ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ จะมีความรู้อเรื่องสิ่งแวดล้อมต่ำ

2.3 การหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อีแมลล์กับความรู้อะไรเรื่องสิ่งแวดล้อม
เมื่อควบคุมระดับการศึกษา ปรากฏผลตามตารางที่ 11 ดังนี้

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซียงระหว่างการใช้อีแมลล์กับความรู้อะไรเรื่องสิ่งแวดล้อม เมื่อควบคุมระดับการศึกษา

ตัวแปร	ความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม	
<u>การใช้อีแมลล์</u>		
การอ่านหนังสือแบบเจาะจง	.43***	(.45***)
การอ่านหนังสือแบบทั่วไป	.26***	(.27***)
การดูโทรทัศน์แบบเจาะจง	.43***	(.47***)
การดูโทรทัศน์แบบทั่วไป	.11*	(.14**)

***P < .001

**P < .01

*P < .05

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในวงเล็บ เป็นแบบเพียร์สัน (ยังไม่ได้ควบคุมระดับการศึกษา)

จากตารางที่ 11 แสดงว่า

2.3.1 การอ่านหนังสือพิมพ์แบบเจาะจงยังคงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อควบคุมระดับการศึกษา จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 6

2.3.2 การอ่านหนังสือพิมพ์แบบทั่วไปยังคงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อควบคุมระดับการศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 7

ดังนั้นกล่าวได้ว่า แม้ประชาชนมีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำก็ตาม ประชาชนที่อ่านหนังสือพิมพ์ไม่ว่าจะเป็นแบบเจาะจงหรือแบบทั่วไปมากจะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมสูง ในทางตรงข้ามประชาชนที่อ่านน้อยจะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมต่ำ

2.3.3 การดูโทรทัศน์แบบเจาะจงยังคงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อควบคุมระดับการศึกษา จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 8

2.3.4 การดูโทรทัศน์แบบทั่วไปยังคงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อควบคุมระดับการศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 9

ดังนั้นกล่าวได้ว่า แม้ประชาชนมีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำก็ตาม ประชาชนที่ดูโทรทัศน์ไม่ว่าจะเป็นแบบเจาะจงหรือแบบทั่วไปมากจะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมสูง ในทางตรงข้ามประชาชนที่ดูน้อยจะมีความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมต่ำ

อย่างไรก็ตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์แบบทั่วไปกับความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมมีค่าต่ำ ดังนั้น ความสัมพันธ์ตามที่กล่าวแล้วจึงเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

2.4 การหาลำดับความสำคัญของตัวแปรที่สามารถใช้เป็นตัวชี้แจงอธิบายความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม ปรากฏผลตามตารางที่ 12 ดังนี้

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อหาลำดับความสำคัญของตัวแปรที่สามารถใช้เป็นตัวชี้แจงอธิบายความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม

ตัวแปร	R	R ²	R ² change	B	Beta	t	
การใช้สื่อมวลชน	.53982	.29140	.29140	.297003	.469458	8.634	***
ระดับการศึกษา	.59037	.34854	.05714	.462706	.249463	4.598	***

***p < .001

จากตารางที่ 12 แสดงว่า การใช้สื่อมวลชนและระดับการศึกษาร่วมกัน อธิบายความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสามารถอธิบายได้ร้อยละ 34.8 แต่การใช้สื่อมวลชนมีความสำคัญมากที่สุด เฉพาะการใช้สื่อมวลชนสามารถอธิบายได้ร้อยละ 29.1 เมื่อเพิ่มระดับการศึกษาเข้าไปจะทำให้การอธิบายได้ผลเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 5.7

ดังนั้น กล่าวได้ว่าการใช้สื่อมวลชนสามารถใช้เป็นดัชนีอธิบายความรู้
เรื่องสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่าระดับการศึกษา จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 10

อย่างไรก็ตาม เมื่อแยกการใช้สื่อมวลชนออกเป็น การอ่านหนังสือพิมพ์
และการดูโทรทัศน์แบบ เจาะจงกับการอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์แบบทั่วไป
ปรากฏผลตามตารางที่ 13 ดังนี้

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เพื่อหา ลำดับความสำคัญของตัวแปรที่สามารถใช้ เป็น
ดัชนีอธิบายความรู้ เรื่องสิ่งแวดล้อม

ตัวแปร	R	R ²	R ² change	B	Beta	t
การอ่านหนังสือพิมพ์ และการดูโทรทัศน์						
แบบเจาะจง	.54365	.29556	.29556	.402533	.427096	7.348 ***
ระดับการศึกษา	.59443	.35335	.05779	.447478	.241252	4.484 ***
การอ่านหนังสือพิมพ์ และการดูโทรทัศน์						
แบบทั่วไป	.60378	.36455	.01120	.145090	.116864	2.057 *

***P < .001

*P < .05

จากตารางที่ 13 แสดงว่า การอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์
แบบเจาะจง ระดับการศึกษา และการอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์แบบทั่วไป
ร่วมกันอธิบายความรู้ เรื่องสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสามารถอธิบาย
ได้ร้อยละ 36.4 แต่การอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์แบบเจาะจงมีความสำคัญ
มากที่สุด รองลงมาได้แก่ระดับการศึกษา และการอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์
แบบทั่วไปตามลำดับ เฉพาะการอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์แบบเจาะจงสามารถ
อธิบายได้ร้อยละ 29.5 เมื่อเพิ่มระดับการศึกษา และการอ่านหนังสือพิมพ์และการดู
โทรทัศน์แบบทั่วไป เข้าไปจะทำให้การอธิบายได้ผลเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 5.8 และร้อยละ 1.1
ตามลำดับ

ดังนั้น กล่าวได้ว่า การอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์แบบเจาะจง
สามารถใช้เป็นดัชนีอธิบายความรู้ เรื่องสิ่งแวดล้อมได้ดีที่สุด รองลงมาได้แก่ระดับการศึกษา
และการอ่านหนังสือพิมพ์และการดูโทรทัศน์แบบทั่วไปตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย